

Ὁ Γράμμερ (Granmer), πρὸς δὲ ἡ βασίλισσα ἐχρίω-
σαι εὐγνώμοσύνην, δὲν ἀπωλύθη μὲν ἐκ τῶν πρῶ-
των, προωρίσθη ἕως εἰς βασάνους σκληροτέρας.

Τὰ πνεύματα διηρηθίσθησαν ἕνεκα σκληροτήτων
τοσοῦτον τρομερῶν. Ἀμα ἡ κραυγὴ τοῦ γογγυσμοῦ
ἐξέλθῃ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ, ἀντηχεῖ ἐπὶ μακρὸν
χρόνον. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀνὴρ ἰπίση-
μος ἐν Εὐρώπῃ ᾔθιλε νὰ ὤφειλθῃ ἐκ τῆς ἀγανα-
κτήσεως τοῦ ἔθνους, ἡ Μαρία ἀφ' αὐτῶς ἤθελεν ἀπο-
λεισθῇ... Ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ὧν πο-
λὺ γενναῖος ψυχος, δὲν κατεδέχθη νὰ διοργανίσῃ σιά-
σιν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ (τῆς Ισπανίας) ἤθελεν, ἀπεναν-
τίας, νὰ προσκλήσῃ τὴν Ἀγγλίαν διὰ τὸν υἱόν του Ἡ
Μαρία λοιπὸν μόον τοῦ εὐγενεῖς τοῦ Κράτους ὤ-
φειλε νὰ φοβῆται, Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἐλισάβετ καὶ ἡ
Ἰωάννα Γραῦ εἶχον εἰσέτι ἀπαραριθμοὺς πατριώτας.
Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Σίρ Θωμᾶς Οὐϊάτ (Thomas Wiat)
ἀνεστίασε τὴν ἰπαρχίαν τοῦ Κέντ, καὶ ἦθε μετὰ
στρατοῦ μέχρι τοῦ Λονδίνου· ἀλλ' ἡ ἐπιχειρήσις αὐ-
τῇ ἦτο κακῶς διωργανωμένη, καὶ τοῦτου ἕνεκα, ἂν
καὶ ὁ στρατὸς τοῦ Λονδίνου ἐγκατέλειπε τὴν μερίδα
τῆς βασιλείας, μολοντοῦτο ἔμεινεν οὕτῃ ἀρκούντως
ἰσχυρὰ διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἐναντίων.

Ἐν τούτοις ὁ Σίρ Θωμᾶς Οὐϊάτ, ἐνθαβρύνθεις
εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν του ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβε πλη-
ροφοριῶν περὶ τῆς διαθέσεως τῶν κατοίκων τοῦ Λον-
δίνου ἐπὶ προχώρησε μέχρι τῆς γεφύρας τῆς πόλεως·
ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχον σιγῇ οὐδέθι περιφράγματα, ὑπῆ-
γεν εἰς Κιγγστοῦνα (Kingsdon), διέβη τὸν ποταμόν
μετὰ τεσσάρων χιλιάδων ἀνδρῶν, καὶ ἐκείθεν ἐπαγγέ-
θεν εἰς Λονδίνον. Ἀλλ' εἰς ταῦτα κατηνάλωσε πολὺν
χρόνον, καὶ ἐλησμόνησεν ὅτι εἰς παρόμοια τοῦ λαοῦ
κινήματα, ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ μιᾶς καὶ μόνης
στιγμῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ὀφείλει τις νὰ σπύρῃ νὰ ὁ
φαιλθῇ. Ὁ Οὐϊάτ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν ἀκολού-
θων του συνείρθη πλησίον τοῦ Τιμπλεθάρ ὑπὸ τοῦ
Σίρ Μαυρικίου Βερκλεῦ (Maurice Berckley). Καὶ ἐ-
βδόμηκοντα μὲν ἐκ τῶν δυστυχῶν τούτων ἔγιγαν θύ-
ματα τῆς ὑποθέσεως ταύτης· τετρακόσιοι δὲ ἀπῆ-
χθησαν εἰς τοὺς πόδας τῆς φιλευσπλάγχθου Μα-
ρίας, ἧτις τοὺς ἐχάρισε τὴν ζωὴν... εὐχαριστηθεῖ-
σα μόνον νὰ ἴδῃ τοὺς ἀθλίους ἐκείνους δεδεμένους
διὰ σχοινίου ὡς εὐτελὴ κτήνη, καὶ προσπίπτοντας
πρὸ τῶν ποδῶν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς των.
(ἀκολουθεῖ.)

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

—ο—

Κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν τὸ γιγαντιαῖον
τέρας (τὸ Λονδίνον) ἀναπαύεται, καὶ ὁ ἀφόρητος τῆς
ἐβδομάδος θόρυβος· καὶ ἡ ἀέναντος κίνησις, παύου-
σιν ἐντελῶς. Τὰ ἐργαστήρια εἰσι κεκλεισμένα, αἱ
κάμιναι τῶν σιδηρουργείων καὶ τὸ πῦρ τῶν ἐργο-
σιάζων ἐσβεσμένα, ὁ δὲ ἥλιος, μὴ σκιαζόμενος πλέον
ἀπὸ τὰ δμιχλῶδη τοῦ καπνοῦ νέφη, ῥίπτει ἐπὶ τῶν
ἡσυχῶν τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης δῶν τὰς λαμ-

πρὸς αὐτοῦ ἀκτίνας. Οἱ ὀλίγοι διαβάται τοὺς ὁποί-
ους ἀπαντᾷ τις, ἀντὶ νὰ τρέχουσιν ἐσπευσμένως καθ'
όλας τὰς διουθύνους, βαδίζουσιν ἡσυχῶς κατὰ μῆ-
κος τῶν ὁδῶν, εἰς δὲ τὰ πρόσωπα των φαίνεται
ἐντελής ἀφροντισία περὶ τῶν ὑποθέσεων αἱ ὁποῖαι ἐ-
πασχολοῦσιν αὐτοὺς κατὰ τὰς λοιπὰς τῆς ἐβδομά-
δος ἡμέρας. Οἱ Ἀγγλοὶ τὴν Κυριακὴν μεταβάλλουσι
καὶ βλήματα καὶ τρόπον, καὶ ἐνδύματα, ὁ δὲ νοὺς
αὐτῶν εἶναι ἐπίσης ἀπληλαγμένος ἀπὸ τοὺς συνῆθεις
συλλογισμοὺς τῶν ἄλλων ἡμερῶν.

Ἡδὴ ὁ μελωδικὸς ἤχος τῶν κωδῶνων τῶν Εκ-
κλησιῶν προσκαλεῖ τὰ πλήθη εἰς τὸν ναόν. Ἐν πρῶ-
τοις ἐξέρχονται τοῦ οἴκου των αἱ οἰκογενεαὶ τῶν
μικρεμπόρων, προπορευομένων τῶν τέκνων των· με-
τὰ ταῦτα οἱ πελῖται ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὰς χα-
ρίεσσας αὐτῶν συζύγους καὶ τὰς μεγαλητέρας των θυ-
γατέρας, κρατούσας ἐντὸς τοῦ μανδηλίου των μι-
κρὰ ἐκ μαροκίνου δέρματος βιβλία τῆς προσυχῆς.
Ἡ ὑπηρετρία ἐκ τοῦ παραθύρου, θεωρεῖ οὕτως ἐξερ-
χεμένου τοῦ οἴκου, θαυμάζουσα τὴν ὠραιότητα τῆς
οἰκογενείας, λαμβάνει δ' ἰσως ὡς ἀμείψην νεῦμα τι
ἡμιδιάμα τῶν νεαρῶν αὐτῆς δεσποινῶν, εἰς τὴν κόμ-
μωσιν τῶν ὁποίων παριερίθη.

Ἐν τούτοις ὀχληρὰ τι φαίνεται διατρέχον κατὰ μῆ-
κος τὴν ὁδὸν καὶ φέροντι τινὰ ἐδῶν ἰσως ἀξιωμα-
τικόν τινα τῆς Ἀστυνομίας, ἡ δικαστὴν. Ταυτοχρό-
νως δὲ κρότος πολλῶν ποδῶν ἀγγέλει λιτανίαν τε-
λευμένην ὑπὸ μαθητῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχολείου,
φερόντων ἐνδύματα ἀρχαίων ἐποχῶν· ἕκαστος δ' αὐ-
τῶν φέρει μικρὸν προσευχητῆριον ὑπὸ μάλῃν.

Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν σιωπῶσιν ἐπὶ τέλους,
ὁ κρότος τῶν ὀχημάτων παύει, ὁ δὲ τῶν θημάτων
τοῦ πλήθους δὲν ἀκούεται πλέον. Ὁ λαὸς συναθροί-
ζεται εἰς ἀρχαίας ἐκκλησίας διὰ διαφορῶν στενῶν ὁ-
δῶν τῆς πολυαθροῦν ταύτης πόλεως, ἐνῶ ἡ ἀ-
γρυπνοὶ ὑπηρετρία τοῦ δημοσίου ἵστανται προσεκτι-
κώτατοι εἰς τὴν θύραν, ὡς οἱ φυλάττοντες τὰ ποί-
μνια κύνες.

Τὰ πάντα ἡρεμοῦσιν ἐπὶ τινὰ χρόνον. Ἀλλ' ἀμέ-
σως ἀκούεται ὁ βαρὺς καὶ καθαρὸς ἤχος τῆς μουσι-
κῆς, διαχεόμενος καὶ ἀντηχῶν εἰς τὰ εὐρυχώρους
τῆς ἐκκλησίας περιβόλους, ἐνῶ τὰ ἱδέα τοῦ χοροῦ
ἄσματα πληρῶσιν αὐτοὺς μελωδίας καὶ μεγαλείου.
—Ποτὲ δὲν ᾄδαν τὸν τοσοῦτον ζωηρὸν τὸ θρησκευ-
τικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὅσον
ὅτε ἤκουσα αὐτὸ διαχεόμενον, ὡς χεῖμαρρος χαρᾶς,
μέχρι τῶν ἀπωτάτων τῆς εὐρυχώρου ταύτης μη-
τροπόλεως μερῶν ὑψοῦν αὐτὴν ὑπεράνω τῶν χαμερ-
πῶν πράξεων τῆς ἐβδομάδος, καὶ ἐπαναφέρων τὴν
πτωχὴν καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀείποτε περιδινουμένην
ψυχὴν ἡμῶν εἰς ἐποχὴν ἐντελοῦς ἀρμονίας μετὰ τοῦ
Ὑψίστου.

Τέλος ἡ πρωτὴ λειτουργία τελειώνει. Αἱ ὁδοὶ
ἀναλαμβάνουσιν ἐκ νέου ζωὴν ἐκ τοῦ ἐπιστρέφοντος ὁ-
καδε πλήθους, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μένουσιν πάλιν ἡ-
ρημοί, καὶ τὰ πάντα σιγῶσι. Ἡδὴ φθάσει ἡ ὥρα τοῦ
γεύματος, τὸ ὅποιον διὰ τοὺς μικρεμπόρους τοῦ Λον-
δίνου εἶναι ἀρκετὰ σπουδαῖον, διότι μόνον ταύτην τὴν